

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. Ch.**,
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem:

zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. OAM-1047/ZA-ZA02-P07-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. OAM-1047/ZA-ZA02-P07-2015, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá, že argumentace žalovaného je nesprávná, neboť se opírá jen o zjištění faktického stavu věci a o hodnocení okolností, které měly význam v roce 2015, nemají však už rozhodný význam v době, kdy bylo rozhodnutí učiněno. Žalobce dále žalovanému vytýká, že řízení vedl téměř tři roky, což považuje za dobu nepřiměřenou a shledává zde rozpor s § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se zásadou rychlosti a hospodárnosti. Podle žalobce konkrétně dle § 11a zákona o azylu, nelze-li se domnívat, že se žadatel o udělení mezinárodní ochrany může vystavit nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy, usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žádost se meritorně neposuzuje. Žalovaný během řízení neprováděl žádná šetření ani jiné časově náročné úkony. Proto podle žalobce nemohl přihlídnout k jakýmkoli změnám objektivních a subjektivních okolností možného pronásledování žalobce dle § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, které nastaly v období od podání žádosti až do přijetí rozhodnutí. Žalobce se obává, že by ve vlasti mohl být pronásledován nebo že by mu tam mohla hrozit vážná újma, na tom podle něj nic nemění ani zařazení Ukrajiny na seznam bezpečných zemí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalovaný má za to, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy, nebyla však zjištěna a ani tvrzena žádná skutečnost, která by odporovala uplatněnému postupu. Žalovaný se dostatečně vypořádal s veškerými tvrzeními žalobce, neshledal zde však, že by bylo na místě věc znovu meritorně posoudit. Žalovaný nesouhlasí s tím, že byl tři roky nečinný. Žalovaný si v uvedené době opatroval aktuální podklady pro posouzení aktuální situace v zemi, přičemž žalobce měl možnost se s nimi seznámit a navrhnout jejich doplnění. Na dotaz ze dne 21. 11. 2017, zda má žalobce v úmyslu uvést ještě nějaké další informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu, žalobce uvedl, že nikoli. Žalovaný se zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině a konstatoval, že žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti, která je plně pod kontrolou proevropské vlády a v případě návratu mu nehrozí nebezpečí pronásledování ani nebezpečí vážné újmy.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 8. 12. 2015 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod podání žádosti žalobce uvedl, že ve vlasti má problémy s mafií, pronásledují jej. Půjčil si od nich peníze na podnikání, které však nevyšlo. Žalobce proto vycestoval do Evropy, aby si vydělal prostředky na splacení dluhu. Dále se domnívá, že by v případě návratu musel jako neúspěšný žadatel o azyl nastoupit do armády s tím, že pokud by nešel, hrozilo by mu vězení. V místě bydliště jej odhlásili. V ČR má známé a kamarády a chce zde pracovat, je aktivním členem Pravoslavné církve českých a slovenských zemí. Na Ukrajině zázemí již nemá. Je svobodný, bezdětný, ke zdravotnímu stavu uvedl, že v roce 2003 měl havárii, potřebuje ještě absolvovat pár operací, což na Ukrajině nelze a má problémy s bolestí hlavy a ztrátou paměti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

6. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 1. 4. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žádost odůvodnil tím, že na Ukrajině se dostal do problémů s mafií a hledají ho. S kamarádem měli úspory, ale půjčili si další peníze na podnikání, to jim však nevyšlo. Žalobce odjel a posílal peníze společníkovi, ten je však již neposílal dále. Věřitelé se poté obrátili na bratrance žalobce s tím, že pokud peníze nevrátí, s žalobcem skončí. Ke své rodinné situaci žalobce uvedl, že otec nepracuje, pouze sestra. Žalobce se snaží rodině pomoci, na Ukrajině práci nesežene. Zdravotní stav označil za dobrý. Povolení k dlouhodobému pobytu mu nebylo prodlouženo, neboť ztratil své doklady a nestihl si vyřídit nové, zároveň mu bylo sděleno, že by mu prodlouženo nebylo ani tak, neboť bylo zjištěno, že řídil pod vlivem alkoholu.
7. Rozhodnutím č.j. OAM-136/ZA-ZA08-K01-2014 ze dne 7. 5. 2014 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný obavu z věřitelů ani snahu o zlepšení situaci rodiny skrze práci v ČR azylově relevantní neshledal. Pro zjištění aktuální situace v zemi původu si žalovaný opatřil podklady, které uvedl na straně dvě rozhodnutí. Žalobce pochází z Ivanofrankovské oblasti, která je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády, ozbrojený konflikt probíhá pouze v omezených východních oblastech a nelze očekávat, že by se měl šířit do dalších oblastí země. Žalovaný žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ten ji však rozhodnutím ze dne 11. 5. 2015 č.j. 29 Az 21/2014-69 zamítl, proti tomu podal žalobce kasační stížnost, která však byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 27. 10. 2015 č.j. 3 Azs 126/2015-23 odmítnuta.
8. Dne 14. 11. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný si opatřil podklady ohledně aktuální bezpečnostní a politické situace v zemi, jejichž výčet uvedl na straně tři napadeného rozhodnutí. Žalovaný také uvedl, že součástí spisu jsou i podklady, které byly později žalovaným shledány jako zastaralé a byly proto nahrazeny podklady novějšími. Žalobce se k podkladům vyjádřil a uvedl, že jednotlivé informace, které žalovaný opatřil o bezpečnostní situaci, neodpovídají jedna druhé, oblast, ze které žalobce pochází, je dle jeho názoru nebezpečná. Svá tvrzení však nijak blíže nekonkretizoval, nesdělil správnímu orgánu žádný zdroj či způsob získání těchto informací a na otázky, zda chce ještě něco k podkladům doplnit, uvedl, že vše již řekl. Podle žalovaného nelze o relevanci jím zjištěných podkladů pochybovat. Jedná se o zprávy či informace, které pocházejí z renomovaných, nezávislých a mezinárodně uznávaných zdrojů a institucí, o jejichž objektivnosti a odborné erudici nelze mít sporu. Žalovaný pak poukázal zejména na to, že žalobce mohl doplnit i vlastní informace, avšak žádné konkrétní objektivní a dohledatelné zdroje neuvedl, nevznesl ani žádné námitky. Dne 21. 11. 2017 se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí a sdělil, že má v úmyslu doložit žalovanému ještě doklad o studiu na vojenské škole a lékařské zprávy o svém zdravotním stavu. Žalovaný však následně konstatoval, že tyto dokumenty žalobce nedoložil, proto ani nebyly podkladem pro rozhodnutí.
9. Žalovaný následně porovnal důvody uvedené žalobcem v prvním a druhém řízení a konstatoval, že v původní žádosti uvedl naprosto totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy neochotu vrátit se na Ukrajinu kvůli obavám z věřitelů a snahu legalizovat svůj pobyt v ČR s cílem si zde vydělávat prostředky. Žalovaný shrnul, že těmito důvody se již zabýval v předchozí žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

10. K bezpečnostní situaci žalovaný podotkl, že také touto se samozřejmě v původním řízení zabýval. Přihlédl zejména k místu bydliště žalobce na Ukrajině, které je dostatečně vzdáleno od nebezpečných oblastí na východě země. I když žalobce tvrdí, že konflikt v zemi je nepředvídatelný, žalovaný z dostupných materiálů shledal opak. Ozbrojený konflikt je podle žalovaného soustředěn výhradně na východě země a situaci lze označit za ustálenou. Není zde proto žádná změna oproti situaci v době předchozí žádosti.
11. K obavám žalobce z nástupu do armády z důvodu, že by byl ve vlasti považován za neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaný uvedl, že ohledně těchto tvrzení nepředložil žalovanému žádné konkrétní informace, které by je potvrzovaly. Nadto nelze případnou vojenskou povinnost žalobce ani tak považovat za azylově relevantní důvod, neboť se jedná o jednu z občanských povinností, a to nejen na Ukrajině. K tvrzením žalobce, že na Ukrajině nejsou dostupné pro něj potřebné lékařské zákroky, které vyžaduje jeho stav po prodělané nehodě z roku 2003, žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla žalobci nepochybně známa již v roce 2003, pokud ji tedy považoval za důležitou, měl ji uvést již v rámci původního řízení. Tvrzení žalobce však neobstojí ani z důvodu, že je žalobce, byť to přislíbil, ničím nepodložil, neboť nepředložil žádné lékařské zprávy ohledně svého zdravotního stavu, které by prokazovaly potřebu léčby. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by byla nová ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a na základě které by bylo možné opětovně posoudit možné udělení mezinárodní ochrany.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť k jeho nařízení neshledal důvod, a žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, čímž byl presumován jeho souhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
16. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
17. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
18. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“ A dále: „Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“

19. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. K námitce týkající se údajné nesprávné argumentace žalovaného v tom smyslu, že zohlednil pouze skutečnosti z roku 2015, soud konstatuje, že v souladu s výše uvedenou judikaturou bylo především povinností samotného žalobce, aby uvedl konkrétní skutečnosti či okolnosti, u kterých podle něj došlo k takové změně, která podání žádosti odůvodňuje. Tuto podmínku přitom žalobce nesplnil, neboť ve druhé žádosti zmínil zcela totožné důvody jako v první žádosti a svá tvrzení zároveň ani ničím nepodložil. Žalovaný se se všemi tvrzenými i zjištěnými skutečnostmi náležitě v odůvodnění rozhodnutí vypořádal, přičemž soud podotýká, že žalobci byla dána i možnost se s podklady seznámit, vyjádřit se k nim, doplnit je či proti nim vznést námitky. Žalobce však ani při seznámení s podklady neuvedl žádné relevantní skutečnosti a nedoložil ani příslibené doklady.
21. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
22. Soud konstatuje, že žalovaný se politickou a bezpečnostní situací v zemi zabýval důsledně již v řízení o první žádosti. K posouzení si opatřil podklady, které vypočetl na straně dvě rozhodnutí. Žalovaný došel k závěru, že z žádných dostupných informací nelze mít za to,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

že by žalobci mělo hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Poukázal na pohovor, který byl s žalobcem veden ve věci jeho správního vyhoštění, kde žalobce uvedl, že ve vlasti nemá žádné problémy a nic mu tam nehrozí, neměl ani problém s tím, že by měl vycestovat. Žalovaný v tomto kontextu uvedl, že se domnívá, že tvrzení ohledně obav z případného protiprávního jednání věřitelů je značně nedůvěryhodné, a to s ohledem na jeho dřívější výpověď.

23. Žalovaný při posuzování nové žádosti vycházel jednak z výpovědi samotného žalobce, jednak též z podkladů obsahujících aktuální informace o zemi jejího původu, jejichž výčet uvedl na straně tři napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že součástí spisového materiálu byly původně ještě další podklady, které však následně byly shledány jako zastaralé. Žalobce se dne 14. 3. 2016 s původními podklady seznámil, pořídil si fotografický záznam spisového materiálu o jeho předchozí žádosti a zpochybnil informace uvedené v podkladech. Žádné doplnění ovšem nenavrhl. Následně si žalovaný opatřil podklady nové, se kterými se žalobce seznámil dne 21. 11. 2017, přičemž ani zde nechtěl žádné nové informace doplnit. Přislíbil sice, že doloží doklad o studiu na vojenské škole a lékařské zprávy, ale žádné ze zmíněných dokumentů následně nedodal. Nové podklady shromážděné žalovaným jsou dokumenty převážně z roku 2017, přičemž ani na základě těchto nových aktuálních podkladů žalovaný neshledal, že by žalobci mělo ve vlasti hrozit nebezpečí. Žalovaný se neopomněl vyjádřit ani k tvrzením žalobce ohledně pochybností o objektivnosti a dostatečnosti podkladů a uvedl, že se jedná o informace získané od obecně uznávaných nezávislých zdrojů a o jejich objektivnosti a odbornosti nelze mít pochybnosti.
24. Žalovaný následně porovnal zjištěné informace o stavu v zemi se závěry z předchozího řízení a konstatoval, že situace nedostala žádné podstatné změny, která by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce. Žalovaný přihlédl k místu bydliště žalobce, které bylo dostatečně vzdáleno od míst ve východní oblasti země, kde stále dochází k ozbrojenému konfliktu. Konflikt oproti žalobci považuje žalovaný za stabilizovaný a nikoli nepředvídatelný, nelze se s ohledem na dostupné zprávy domnívat, že by hrozilo jeho rozšíření do dalších částí Ukrajiny. Žalovaný dále uvedl, že ani tvrzení žalobce o tom, že neúspěšným žadatelům o azyl hrozí odvod do armády či postih v případě nenastoupení, nemá oporu ve shromážděných podkladech a ani žalobce neposkytl žádné konkrétní zdroje, které by uvedenou domněnku potvrdily. Soud konstatuje, že žalovaný si opatřil dostatečné množství relevantních podkladů, ztotožňuje se s jeho závěry ohledně hodnocení situace na Ukrajině a neshledal v jeho postupu deficity a rozhodnutí není nezákonné. Soud poznamenává, že pokud žalobce měl jakékoli pochybnosti, měl je konkretizovat a měl případně rovněž uvést zdroj, ze kterého lze dohledat jeho odlišné informace. K délce řízení soud uvádí, že žalovaný dobu řízení odůvodnil tím, že si opatroval aktuální podklady. Lhůta 10 dnů pro vydání rozhodnutí dle § 11a zákona o azylu se vztahuje k řízením o další opakované žádosti, tou žádost žalobce není. Přesto byla doba řízení nepřiměřená, avšak kromě právní nejistoty žalobce tím nedošlo k dalšímu zásahu do jeho práv.
25. Soud se ztotožňuje i se závěry žalovaného ohledně posouzení tvrzených skutečností. V řízení nebyla zjištěna žádná nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, která by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Naopak všechny tvrzené důvody jsou prakticky totožné s těmi z první žádosti, která již byla předmětem meritorního zkoumání. Konkrétně se jedná o obavy z jednání věřitelů, neochotu vrátit se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

na Ukrajinu, snahu zůstat i nadále v ČR za účelem práce a vydělávání prostředků. K obavám z možného odvodu do armády soud uvádí, že tuto skutečnost považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K tvrzením ohledně zdravotního stavu žalobce, že v roce 2003 prodělal nehodu a jeho stav vyžaduje zákroky, které na Ukrajině nejsou dostupné, soud uvádí, že ani tuto skutečnost nelze považovat za novou ve smyslu § 11a zákona o azylu. Soud zjistil, že žalobce nehodu zmínil již v původní žádosti, kdy žádné zdravotní problémy v souvislosti s ní nezmínil a naopak uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Nadto soud musí poznamenat, že žalobce i přes příslib nedoložil žádné lékařské zprávy či jiné dokumenty, ze kterých by vyplývalo, že jeho zdravotní stav je natolik závažný, že by bylo namístě tuto skutečnost zohlednit. Pro úplnost soud poznamenává, že ani zásah do soukromého a rodinného života zmíněný v žádosti a ani obava z jednání věřitelů ohledně dluhu žalobce nepředstavují azylově relevantní důvody.

26. Lze uzavřít, že žalovaný neshledal a ani žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala požadavkům dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žádnou ze skutečností nelze považovat za takovou, která by ještě nebyla předmětem zkoumání v řízení o první žádosti a ani na základě žádné skutečnosti nelze dovodit, že by žalobci v zemi původu mělo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Soud podotýká, že pokud žalobce hodlá v ČR legalizovat svůj pobyt, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu.
28. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.